

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ชาติกับศาสนารวมกันแล้วแน่นหนามั่นคง

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๑ ตุลา ๔๔ ทองคำได้ ๓ บาท ดอลลาร์ได้ ๙๒๑ ดอลลาร์ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวง ๔ พันกิโลนั้น ได้มอบเข้าแล้ว ๒,๕๕๐ กิโล ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๔๕๐ กิโลจะครบจำนวน ๔ พันกิโล ทองคำที่ได้หลังจากมอบเข้าคลังหลวงแล้วได้ ๓๓ กิโล ๕๗ บาท ๑๓ สตางค์ แสดงว่าได้มากอยู่ เราก็ค่อนข้างจะเชื่อ เพราะเหตุไร คือตั้งแต่วันมอบทองคำเข้าคลังหลวงคราวนี้แล้ว รู้สึกทองคำกับดอลลาร์เด่นขึ้นเรื่อย ๆ อย่างรวดเร็วผิดสังเกต นี่เราก็ได้เห็นน้ำใจพี่น้องชาวไทยเราว่ามีหัวใจอย่างเดียวกัน ที่ควรแน่ใจก็แน่ ไม่ควรแน่ใจก็ไม่แน่ ที่ยังคาราคาซังไม่ว่าท่านว่าเราที่ต้องคาราคาซัง กำไว้ไม่ปล่อย พอแน่ใจแล้วปล่อยฝั่งเลย อย่างนั้นนะ นี่เราก็แน่ใจแล้วเวลานี้ หลังจากมอบทองคำเข้าคลังหลวงแล้ว ได้มาอีกตั้ง ๓๓ กิโล ๕๗ บาท ๑๓ สตางค์ รวมยอดทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วได้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง(๓๖๕ แ่ง)

พี่น้องทั้งหลายเห็นใจหลวงตานะ หลวงตาอ่อนลงทุกวัน แต่หัวใจยังเป็นหวังพี่น้องชาวไทยหนักขึ้น ๆ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นใจทุกคน ๆ เวลานี้เป็นเวลาที่เราทุ่มทุกอย่าง ๆ เพื่อชาติไทยของเรา แล้วเราก็ดีดฝั่งเลย ตายแล้วไม่ต้องนิมนต์พระมา กุสลาก็ได้เราแน่ขนาดนั้นในหัวใจของเรา แล้วการสอนบรรดาประชาชนทั้งหลายทั่วประเทศไทยหรือนอกประเทศก็ตาม เราสอนด้วยความมั่นใจแน่ใจทุกอย่าง เราไม่ได้สงสัยในธรรมทุกขั้นที่นำมาสอนพี่น้องทั้งหลายว่าจะผิดไป ที่นี้เวลาเรานำพี่น้องทั้งหลายเราก็นำแบบเดียวกันฝั่ง ๆ เลย อะไรมาน่าไม่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นชาติของชาติไทย และศาสนาซึ่งเป็นเครื่องคุ้มครองชาติไทยมาตั้งแต่ติกดาบรรพนี้จะไม่ผ่านไม่ได้ คอขาดไปเลย

เราช่วยพี่น้องทั้งหลายช่วยขนาดคอขาดนะ ไม่ได้ช่วยเล่น ๆ เวลานี้ก็เป็นเวลาที่ราบรื่นดีงามแล้วทั้งสองฝ่าย ฝ่ายทางราชการงานเมืองคือทางฝ่ายบ้านเมืองก็เรียบร้อย หลวงตาตายใจไปโดยลำดับแล้ว สำหรับหลวงตาเองนี้ก็ตายใจมาแล้ว นอกจากจะมากุสลาให้เท่านั้นว่าตายใจ เข้าใจไหม เราแน่ของเรามาตลอดแล้ว ที่นี้เวลานี้พร้อมกันแล้ว ให้พี่น้องทั้งหลายต่างคนต่างเก็บหอมรอมริบมาช่วยกัน คนละมากละน้อยไม่สำคัญ เหมือนฝนตกที่ละหยดละหยาดมันเพิ่มเข้า ๆ แล้วท้องฟ้ามหาสมุทรเต็มด้วยน้ำได้เพราะฝนตกไม่หยุด อันนี้เราต่างคนต่างศรัทธาคนละหยดละหยาดแล้ว ทองคำหรือสมบัติที่เข้าคลังหลวงนี้จะเต็มตื้นขึ้นมาแล้วพี่น้องชาวไทยจะชุ่มเย็นทั่วหน้ากันนะ นี่หลักใหญ่

เพราะฉะนั้นหลวงตาจึงหมุนจี๋ ๆ เข้าสู่ทองคำเลย เพราะเป็นหัวใจของชาติ คนทั้งชาติอยู่ในนี้หมด หัวใจอยู่นี้ แล้วดอลลาร์เป็นคู่เคียงกันไปที่จะหมุนชาติไทยของเราให้แน่นหนามั่นคงอบอุ่นภายในใจด้วย แล้วการซื้อขายอะไร ๆ อันนี้เป็นเครื่องประกันไว้ด้วย การซื้อขายไม่ไปติดหนี้เขา เรามีสมบัติประกันตัวอยู่ที่ติดหนี้เขาได้ เขายอมให้ติด ถ้าเราไม่มีนี้เขาไม่ยอมให้ติดนะ เพราะฉะนั้นเราถึงต้องหมุนเข้าสู่นี้เรื่อย ๆ

ส่วนเงินที่เราช่วยชาติบ้านเมืองเราก็ช่วยไปตั้งที่วานั้นละ แต่อยู่ในความพิจารณาของเราซึ่งหนักทองคำมากกว่าเงินที่จะถูกละช่วยชาติบ้านเมือง คือพออยู่ได้ก็อยู่กันไป ขอให้หลักหัวใจของเราแน่นหนามั่นคงเถอะ เราเอาจุดนี้ละ ส่วนไหนที่พอถูกละกันไป พอช่วยกันได้ก็ช่วยกันไป ที่ไม่ช่วยก็ให้รอกันไปเรื่อย ๆ ส่วนทางนี้รอแต่จะเข้าถ่ายเดียว เรามุ่งอย่างนั้นเต็มเหนี่ยวนะ

ส่วนเงินสดจะโอนเข้าทางธนาคารก็ได้ เราเป็นผู้พิจารณาเองที่จะแยกออกทางด้านทองคำและช่วยชาติบ้านเมืองของเราทั่วไป นี่เรากำหนดไว้เรียบร้อยแล้วทองคำต้องหนักกว่าอยู่ตลอดเวลา อย่างไรทองคำต้องหนัก หนักตลอด เงินสดมานี้เราจะแยกเองเราพิจารณาเอง จะเข้าบัญชีไหนก็ตามบัญชีของเราเราเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมด เราจะสั่งให้โยกย้ายไปธนาคารไหนก็ได้ในธนาคารที่ช่วยชาติเหล่านี้ละ เช่น ฝากประจำถ้าเห็นว่ามันจะนานพอสมควร เราจะโอนจากออมทรัพย์นี้เข้าไปฝากประจำเพื่อให้มีดอกผลเพิ่มเติมขึ้นบ้าง นั่นที่ว่าเราโยกย้ายได้นะ คือเราโยกย้ายหาที่แน่นหนามั่นคงและมีผลประโยชน์มากกว่ากัน

เวลานี้บัญชีเรามีอยู่สองบัญชี คือบัญชีประจำ ๑ บรรดาพี่น้องอาจจะไม่ทราบเพราะเราคิดกันส่วนของเราต่างหากแล้วให้ไปฝากประจำ ๆ มา ส่วนโครงการช่วยชาติทั่ว ๆ ไปที่เรียกว่าออมทรัพย์นั้นก็ฝากไว้แล้ว เข้าออมทรัพย์ก็เข้าเถอะไม่ไปตรงไหนแหละ ถ้าสมควรจะเข้าประจำแล้วเราจะหมุนเข้าเอง ๆ จนกระทั่งพอแล้วจะยกเงินก้อนนี้ออกซื้อทองคำอีกเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้นนะ เงินสดเราเวลานี้ที่เหลือจาก ๘๐๐ ล้านไปแล้วนั้น ยังเหลือไม่ต่ำกว่า ๕๐-๖๐ ล้านอยู่ในบัญชีของเรา ทั้งออมทรัพย์ทั้งฝากประจำ กฐินนี้ก็หมุนเข้ามา ใครจะเอามาทางกฐินก็ได้ เราก็บอกทางกรุงเทพอยู่แล้ว กฐินนี้เพื่อชาติของเราโดยตรงอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นหลวงตาจึงไม่โยกย้ายบัญชีนี้ให้อยู่คงที่ เวลาผู้มาโอนเข้าบัญชีกฐินก็เข้าได้เลย ๆ จึงไม่โอนไปสู่อันอื่นแล้วลบบัญชีกฐินไปเสีย อันนี้เราไม่ลบนะเอาไว้อย่างเดิม เพราะอันไหนมาก็จะเข้าสู่คลังหลวงของเราทั้งนั้นแหละ

ที่เรียนพี่น้องทั้งหลายว่าไม่ค่อยแน่นนักก็คือว่า นาน ๆ เราจะดูบัญชีที่หนึ่งบัญชีก็อยู่กับเรานั้นแหละ ถ้าเราไม่อ่านก็ไม่ว่าจำนวน พออ่านได้ความมาแล้ว พอกลับ

มานี้แผ่นดิน ๗ หลงไปหมดนะ แล้วสู้มสู่มสู่มห้าบอด ผิด ๆ พลาด ๆ ไป บัญชีไม่ผิดแต่เราจำมาแล้วมันผิดพลาด ต้องการเมื่อไรก็ดูบัญชีปั๊บจับได้เลย เพราะไม่มีใครถอนเงิน มีแต่เราคนเดียวถอน ด้วยเหตุนี้จะมีอยู่เล็กน้อยเพียงไรเราก็แน่ใจ ๆ ในบัญชีนั้น เพราะไม่มีใครทำหน้าที่แทนเรา ถ้ามีผู้ทำหน้าที่แทนเรา เราไม่ถอนเขาอาจถอนแทนก็ได้ใช่ไหมล่ะ เอาไปหมดบัญชีเลยก็ได้เราไม่รู้ แต่เมื่ออยู่กับเราแล้ว เราไม่ถอนไม่มีใครถอน เพราะฉะนั้นจึงตายใจอยู่ตลอดมา

เวลานี้บัญชีที่เราถอนมานี้ก็เพียง ๓ ครั้งเท่านั้น ครั้งหนึ่งรวมทั้ง ๑๐๐ ล้านกับ ๗๐๐ ล้านเข้าด้วยกันก็เป็น ๘๐๐ ล้านเสีย ครั้งหนึ่งก็ ๑๕ ล้านเอามาซื้อทองคำเพื่อนำหนักเงินปีกลายนี้ อีก ๑๐ ล้านก็ไปซื้อดอลลาร์มา นี่เราถอนเพียงเท่านั้นนะ กับ ๒ ล้านนั้นประชาชนพี่น้องชาวไทยเราลงไปช่วยกันที่กรุงเทพ คิดค่าเลี้ยงดูกัน เราก็ถอนออกมา ๒ ล้าน เหลือจาก ๒ ล้านก็จ่ายไปหมดแล้ว ประมาณสัก ๕ หมื่น ที่เงินจำนวน ๒ ล้านที่เราถอนออกมาช่วยชาติของเราที่ลงไป ค่าอาหารการกิน ค่ารถค่ารา ค่าอะไรรวมอยู่ในนี้ เราถอนออกมาช่วย

ทีนี้เหลือจากนี้แล้วดูจะยังเหลืออยู่ ๑ ล้าน ๙ แสน ก็พอดีเขามาขอรถยนต์ พอติดกับเงินอันนี้เรากำลังสั่งไว้ให้เก็บไว้ห้ามไม่ให้จ่ายไปไหนเป็นอันขาด เราบอกไว้ว่าอย่างนั้น เงินจำนวนนี้ห้ามไม่ให้จ่ายไปไหนเป็นอันขาด นอกจากเราสั่งเท่านั้น ทีนี้ก็พอดีรถ ๒ คันเขาก็มาขอพร้อม ๆ กันเลยจำไม่ได้โรงพยาบาลไหน คันหนึ่งก็ ๙๗๐,๐๐๐ แล้วยังเหลือเงินอยู่ที่บาท นี้ละก็รู้ทุกคนอย่างนี้ นี่หลวงตาบัวเปิดขนาดนั้นนะกับพี่น้องทั้งหลายเราไม่มีลืบลับ เงินที่ถอนออกมาสุดท้ายนี้ ๒ ล้านที่มาช่วยชาติบ้านเมืองของเราเวลาจำเป็นตอนลงไปกรุงเทพมาก ๆ ค่าอาหารการกิน ค่ารถค่าราอะไร

เศษจะเหลือจากนั้นก็ดูยังเหลือเงิน ๑ ล้าน ๙ แสน จะถึง ๕ หมื่นหรือไม่ถึงก็ไม่ทราบ แต่แน่ใจที่จ่ายไปแล้ว ๕ หมื่นหรือเกินกว่านั้นก็ไม่ทราบ นี้ละเงินจำนวน ๑,๙๕๐,๐๐๐ เราหักมาซื้อรถยนต์เสียสองคัน คันหนึ่ง ๙๗๐,๐๐๐ เป็น ๑,๙๕๐,๐๐๐ มันจะเหลืออยู่ที่บาทก็ข้างมัน นอกนั้นเราไม่เคยถอนนะ เราถอนตามที่บอกมาแล้ว ๑) ๘๐๐ ล้าน ๒) ๑๕ ล้าน ๓) ๑๐ ล้าน ๔) ๒ ล้าน นี่เราถอน ๔ หนเท่านั้น นอกนั้นไม่เคยถอนก็ยังมีเหลืออยู่นั้นหมด แล้วเงินพี่น้องทั้งหลายโอนมาก็อยู่ในบัญชีนั้นแหละ เราจะนับไม่นับไม่สำคัญอยู่ในบัญชี คงเส้นคงวาอยู่นั้นตลอดไป กรุณาทราบตามนี้ละ ตายใจได้เลย หลวงตาพาพี่น้องทั้งหลายตายใจ เรื่องสมบัตินี้จะมีรั่วไหลไปไหนเป็นอันขาด ฟังแต่ว่าเป็นอันขาด

หลวงตาเด็ดทุกอย่างนะ ทำอะไรลงไปแล้วเด็ดทุกอย่าง เคลื่อนคลาดไม่ได้เลย เราเพื่อชาติไทยของเราเท่านั้น มีอะไรเก็บหอมรอมริบ ๆ ที่ว่าเป็นอันดับหนึ่งก็คือทอง

คำ อันดับสองคู่เคียงกันไปก็คือดอลลาร์ เราจะพยายามเข้าเรื่อย ๆ เพื่อให้แน่นอนนามันคงในชาติไทยของเรา ส่วนที่จะถูกละทิ้งไปตามที่ต่าง ๆ ดังที่เราเคยช่วยมาแล้วนั้น เราก็ถูกละทิ้งตามที่เคยถูกละทิ้งนั้นแหละ เมื่อจำเป็นเราก็ให้ไป ๆ ที่ไม่จำเป็นนักก็ตัดเข้ามาเพื่อทองคำ ๆ กรุณาทราบตามนี้

ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจทุกคนนะ เวลานี้เป็นเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อเพื่อชาติไทยของเรา ไม่ใช่เพื่อผู้หนึ่งผู้ใด เพื่อคนทั้งชาติ ต้องให้มีความหนักหน่วงต่อกิจการงานของตนที่จะอุ้มชาติบ้านเมืองให้แน่นอนนามันคงเช่นเดียวกันหมด มีมากมีน้อยไม่สำคัญ ที่เอาออกมาแล้วละหนุ่ยไปเท่านั้น ได้มาเท่าไรก็หนุ่ยกันไป ๆ อย่างนี้

สำหรับเงินที่ยังเหลืออยู่เวลานี้ไม่ต่ำกว่า ๖๐ ล้านแหละ อย่างน้อยนะเราไม่ได้ดูบัญชีนานแล้วเรารู้ คือแต่ก่อนมัน ๘๕๐ ล้าน เราตัดไปซื้อทองคำเสีย ๘๐๐ ล้านเอาไว้เพียง ๕๐ ล้าน ๕๐ ล้านมันก็ยังเหลืออยู่ ๕๐-๖๐ ล้านคือว่า เอาไปช่วยเรื่อยช่วยทางบ้านเมืองของเรา แล้วมันก็โอนเข้ามาเรื่อย หนุ่ยเข้ามาเรื่อย มันก็พอพืดพอเหวี่ยงกันอยู่เรื่อย ๆ มา จึง ๕๐ ล้าน ๖๐ ล้านไม่ลดกว่านั้น ทั้งได้มาทั้งออกไปอยู่ในจำนวนนี้ แต่ส่วนไหนที่เรากำหนดตายตัวแล้วแต่ไม่ได้ เช่นอย่าง ๘๐๐ ล้านนี้ จนกระทั่งผ่านไปเรียบร้อยแล้ว เป็นอันว่าหมดปัญหาไปแล้ว ๘๐๐ ล้านนี้ ก็ยังเหลืออยู่ที่ว่า ๕๐ ล้านนี้เราถูกละทิ้ง ในจำนวน ๕๐ ล้าน ๖๐ ล้านอะไรก็แล้วแต่เถอะ เราจะแยกเข้ามาทองคำที่นี้ จะแยกเข้ามา ๆ เรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดจะบริจาคโอนเงินมาทางบัญชีไหน โอนได้เลยนะ เข้าบัญชีทองคำ ดอลลาร์เรา ก็เพื่อช่วยชาติทั้งนั้นละ เราจะเป็นผู้พิจารณาเองดังที่เคยปฏิบัติมาแล้ว พี่น้องทั้งหลายจำให้ตึนะ ชาติกับศาสนารวมกันแล้วมีกำลังมาก ที่จะช่วยชาติของเราได้ไม่สงสัย ได้แน่ ๆ ถึงจะช้าก็ตาม คนตั้ง ๖๒ ล้านคน แผ่นดินไทยทั้งแผ่นดินขนาดไหน เราต่างคนต่างอุ้มต่างชู ๖๒ ล้านคนก็ค่อยเคลื่อนขึ้น ๆ เพราะเป็นของหนักจะเคลื่อนแบบฟักแฟงแดงโมอย่างนั้นไม่ได้ อันนี้มันหนักมากเราต้องพยายาม ต่างคนต่างพยุงกันขึ้นทุกคน ๆ พี่น้องทั้งหลายให้ทราบทั่วแดนไทยนะ

การประกาศนี้ประกาศเพื่อหัวใจของพี่น้องชาวไทยเราทุกคน ๆ เลย ให้ต่างคนต่างหนุ่ยกัน แล้วชาติไทยของเราจะอยู่อุ้นหนาฝาคั่งต่อไป ชาติกับศาสนาถ้ารวมกันแล้วมีกำลังมาก พร้อมกับพวกที่เป็นลูกของชาติไทยลูกชาวพุทธเรารวมหัวกันแล้วจะขึ้นได้ไม่สงสัย ถ้าออกจากนี้แล้วหลงตาไม่ได้ไว้ใจ ให้จำคำนี้ไว้ด้วยนะ จำไว้ให้ดี ชาติกับศาสนารวมกันแล้วแน่นอนนามันคงจะขึ้นได้เรื่อย ๆ ถึงช้าก็ขึ้น ไม่มีคำว่าลง จะขึ้นขึ้นเรื่อย ๆ ให้จำเอา ต่อไปนี้จะให้พร

นี่ถึงท่านอาจารย์เทศน์ถึงหลวงปู่แหวนท่านสูบบุหรี่ ที่ว่าเอาแบงก์ ๕๐๐ พัน แล้วสูบ

นั่นละเห็นไหม คือท่านวางตามหลักธรรมชาติ ไม่ให้สมมุติเข้าไปเกี่ยวข้องกับจิต ว่าเป็นโทษเป็นคุณอะไรเลย ท่านทำเป็นกรณีพิเศษให้โลกทั้งหลายได้เห็น ท่านเอา ธนบัตรใบละห้าร้อย อยู่ ๆ ท่านก็เอามามวนบุหรี่ เสร็จแล้วท่านก็จุดไฟสูบเฉย ไม่สนใจกับใครนะ นั่นใครจะไปว่าท่านเป็นอาบัติไม่ได้แน่ คือนี่เป็นกิริยาสมมุติ ท่านใช้ให้สมมุติทั้งหลายได้เห็น ถ้าท่านไม่ทำใครก็ไม่เห็น คือวิมุติจิตนั้นหมดแล้วเรื่องสมมุติที่จะเข้าไปอาจเอื้อมถึงไม่มีเลย คำว่าสมมุติโดยประการทั้งปวง เช่น โทษคุณเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด อันนั้นเลยหมดแล้ว เช่นอย่างสูบบุหรี่ ท่านสูบบุหรี่ด้วยธนบัตรใบละห้าร้อยท่านก็สูบเฉย ท่านไม่มีอะไรนะ พวกดูข้างหลังเป็นบ้าตาจ้อเลยละ ท่านเฉย ท่านไม่สนใจ คือให้ดู

แต่ก่อนใครจะรักษาพระวินัยเคร่งครัดยิ่งกว่าท่าน บทเวลาท่านออก ที่ออกจากหลักธรรมหลักวินัย ที่เป็นสมมุติทั้งหมดอยู่ข้างบน แล้วก็มาเกี่ยวข้องกับสมมุตินี้ เอาธนบัตรใบละห้าร้อยมาสูบบุหรี่เฉย นี่ใครจะมาว่าท่านเป็นอาบัติไม่ได้แน่ คือธรรมชาตินั้นเลยทุกอย่างแล้ว ท่านรักษาเป็นชนบประเพณีอันดีงาม ในระหว่างชั้นยังมีชีวิตอยู่เท่านั้นแหละ เวลาท่านจะแสดงออกมาในกรณีพิเศษ ท่านก็เอาธนบัตรใบละห้าร้อยมามวนแล้วสูบเฉยสบายเลย อย่างงั้นแล้วเห็นไหมล่ะ

คืออันนั้นเลยทุกอย่างแล้ว ขึ้นชื่อว่าสมมุติ ไม่มีสมมุติใดแม้เม็ดหินเม็ดทรายจะไปแทรกจิตที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้วนั้นได้เลย ที่นี้โลกไม่เห็นละซิ ท่านจึงแสดงให้เห็น

ไต่ยืนไม่ใช่เหวอที่หลวงตาไปหาท่าน ชัดกันเต็มเหนี่ยว

พ่อแม่ครูอาจารย์เล่าให้ฟังอยู่ครับ ว่าเข้าไปให้คนอื่นออกหมด แล้วอยู่สองต่อสองกับท่าน พ่อแม่ครูอาจารย์ว่า ถ้าคนไม่เป็นเรื่องนี้จะถามไม่ได้คำถามนี้ ถามแล้วจะตอบไม่ได้ด้วย

คือปัญหา ถ้าไม่รู้จริง ๆ จะถามไม่ได้ว่างั้นเลย เอ้า ถ้าไม่รู้จริง ๆ อันนั้นก็ตอบไม่ได้ เมื่อถามถึงเข้าไปที่รู้อยู่แล้วมันก็อกรับกันฟังเลย เราไม่ลืมนะ เพราะเราพยายามจะเข้าไปหาท่าน ชื่อเสียงท่านร่ำลือมานานแล้ว ไม่ว่าท่านว่าเรา ถ้าพูดถึงเรื่องทิฐิมานะมันก็เหมือนกัน จะไม่เชื่อสู่มสู่มห้าวางั้นเถอะนะ จะเชื่อโดยหลักความจริงต่อกัน เวลาเราไปที่แรก ไปที่ไรนี่คนรุมมาเลย ตกลงก็ได้เข้าเฝ้าท่านพร้อมกันหมด ก็ไม่มีเวลาจะถามธรรมะ ไปที่ไรก็เป็นอย่างนั้นทุกที เราจึงตั้งโปรแกรมใหม่ ไปคราวนี้จะไม่ให้ใครทราบ จะไม่ให้ใครเข้าไป คือธรรมดานั้นเข้าหาท่านไม่ได้ พวกเปรตผีอยู่นั้นมันกัน

ทางเข้าไม่ได้ แต่เราไปนี้เปรมมันกลัวเราเข้าใจไหม เปรดโดดไปอยู่ภูเขาลูกไหนก็ไม่ทราบ

พอเราไปบ๊ีบ เขาก็รู้มามาหมด เพราะรถจอดอยู่ไม่ทราบวาก็คัน รถบัสใหญ่ พอเห็นเรามาเขาก็มีหวังแล้ว เขาก็รู้มามาเลย เออมานี่ นี่นะให้เราไปหาท่านเสียก่อน เราเข้าไปหาท่านโดยเฉพาะในห้องเรียบริ้อยแล้ว พอเสร็จธุระแล้วเราออกมาเราจะให้สัญญาณแล้วเข้าหาท่านได้ด้วยกันทั้งหมดนั่นแหละ เขาพอใจแตกฮือกลับหมดเลย ก็เหลือแต่เราคนเดียว บ๊ีบเข้าเลย เอากันตรงนั้นแหละนะ พวกนั้นเขาตายใจแล้ว ได้รับคำสั่งสัญญาแน่นอนจากเราแล้ว เวลาเราออกจากนั้นเราจะให้สัญญาณแล้วเข้ามาหาท่าน จะได้เข้าท้าวหน้ากันหมดนั่นแหละ เขาเข้าใจแล้วก็พริบออกหมดเลย เราก็บ๊ีบเข้าเลย เขาก็ช้ดกันเลยไม่ได้ถอยนะ คือไม่ได้รอเลย มวยก็ไม่ได้ไหว้ครูว้างั้นเถอะ ต่อยเลยปึง ๆ

ถามสองประโยค ไม่ถามมากนะ ประโยคสำคัญ ๆ ใส่บ๊ีบเข้าไป ท่านก็ผางออกมาเลย นั่นเห็นใหม่ละ ถ้ารู้แล้วก็ไม่ยากนะ ผางออกมาเลย เราก็ดูนาฬิกาของเรา ๑๐ นาที ประโยคนี้นะ เราหายสงสัยเรียบริ้อยแล้ว พอท่านจบลงบ๊ีบ ประโยคที่สองก็เข้า ที่นี้เด็ด เจียบขาดเลย พอประโยคที่สองเข้าบ๊ีบ ท่านก็ผางออกมาเลยคราวนี้ ฟาดถึง ๔๕ นาที เวลาท่านพูดนี้ไหลเลยนะ ฟุ้ง ๆ ๆ ตั้งแต่เริ่มต้นถึง ๔๕ นาที รวมแล้วกับคราวก่อน ๑๐ นาที ก็เป็น ๕๕ นาที

นี่แหละที่ได้คุยกับท่านอย่างถึงใจทุกอย่าง โอ้ย เหมือนคนทะเลาะกันนะ คือธรรมชาติของท่าน เทียบกับน้ำที่สะอาดสุดยอด ชังไว้ในตุ่มใหญ่หรือว่าในถังใหญ่นี้ ท่านไม่เคยเปิด เปิดออกมาที่ไหน ๆ ก็ไม่สมควรแก่น้ำประเภทนี้ ท่านก็ต้องปิดไว้อย่างนั้นตลอดมา ใครไปหาท่านเกี่ยวข้องกับท่าน ที่จะเปิดน้ำถึงนี้มันก็ไม่มี ท่านก็ปิดไว้อย่างนั้น ๆ แลละ เหมือนกับว่าหูหนวกตาบอดไปกับเขา พอเราไปนี้ก็เรียกว่าเราเปิดก๊อกใหญ่ว้างั้นเถอะ พอไปก็เปิดนี้ก็ไหลซ่า ช้ดกันนี้เอากันเต็มเหนี่ยวเลย ๔๕ นาที

พอจบลง ท่านขึ้นอีกนะ เอา ที่พูดไปทั้งหมดนี้ ถ้าท่านมหาเห็นว่ายังผิดอยู่ที่ตรงไหน คลาดเคลื่อนอยู่ที่ตรงไหนไม่เป็นที่ล่งใจ เอ้า ให้ถามมาท่านว่าอย่างนั้นนะ เอ้า ให้ถามมา กระผมหาธรรมชาติประเภทนี้แหละ เราว้างั้น ฟังเสียงท่านหัวเราะ ฮ่า ๆ ๆ ๆ โห ตัวแดงหมดนะ ตัวท่านแดงหมด นั่นแหละธรรมชาติไม่เคยได้เปิดเข้าใจไหม พอเปิดนี้ออกรอบด้านเลย ผึง ๆ ตัวแดงหมด พลังของธรรมฟุ้ง ๆ ๆ ตัวแดงเหมือนคนโกรธคนเคียดแค้นให้กันอย่างสุดขีดว้างั้นเถอะ

นี่แหละธรรมชาติออกอย่างสุดขีด ไม่มีกิเลสแม้เม็ดหิดเม็ดทรายเข้าแทรกเลย มีแต่พลังธรรมล้วน ๆ ออกผาง ๆ ๆ นี่แหละธรรมล้วน ๆ จะทำยังไงให้มีกิเลสก็ไม่มี ถ้ายังมีอยู่ก็ไม่เรียกว่ากิเลสสิ้น เข้าใจไหม ทำยังไงก็ไม่มีกิเลส ก็มีแต่ธรรมล้วน ๆ โอ้ย

ท่านหัวเราะลั่น ฮ่า ๆ ๆ ๆ อาจารย์องค์นั้นล่ะได้คุยกันแล้วยัง คุณธรรมะประเภทนี้ แล้ว อาจารย์องค์นั้นล่ะ ระบุชื่อด้วยนะ อาจารย์องค์นั้นล่ะได้คุยกันแล้วยัง แล้วอาจารย์องค์นั้นล่ะ ระบุชื่อ ๆ องค์ไหนที่เราได้คุยแล้วเราก็ก๊ราบเรียนท่าน ท่านว่าเป็นยังไงล่ะ เราก็ก๊ราบเรียนท่าน ท่านก็เข้าใจ ๆ

องค์ไหนที่ไม่แน่ใจ เราก็บอกว่ายังไม่ได้คุยกันด้วยความสนิทสนม ก็ไปอย่างนั้นเสีย เราไม่ได้บอกว่ายังไม่ได้คุย ยังไม่ได้สนิทสนมมีโอกาสพอจะคุยกัน แล้วก็ผ่านไป ๆ โอ๊ย วันนั้นท่านดีใจสุดขีดนะ เพราะธรรมะประเภทนี้ไม่เคยมีใครไปเปิดนี้นะ ท่านถึงออกเต็มเหนี่ยวเลย ตัวแดงหมด ฟุ้ง ๆ ๆ ดีไม่ดีเรียกว่าจะฟุ้งไม่ทัน ฟุ้ง ๆ นั้น ละธรรมที่ท่านปิดเอาไว้ในถังใหญ่ที่สะอาดสุดยอด น้ำอันนี้จะไปชำระล้างสิ่งใดก็ไม่สมควรแก่น้ำนี้ ก็ต้องเก็บเอาไว้ ๆ จะสงเคราะห์คนใดสั่งสอนคนใดก็ไม่สมควรแก่ธรรมประเภทนี้ ประหนึ่งว่าท่านเหมือนไม่มี ที่นี้พอเราไปจะเป็นประเภทไหนก็ไม่รู้ ใส่ก็ผางเข้าเลย ดีถึงท่านเลย ถึงท่านแตกก็เอาใหญ่เลย ใส่เปรี้ยว โอ๊ย วันนั้นท่านรื่นเริงจริง ๆ รู้สึกว่ารื่นเริงสุดขีด ตัวนี้แดงหมดเลย นี่พลังของธรรมฟุ้ง ๆ หัวเราะไม่หยุด ฮ่า ๆ ๆ เรื่อยทีเดียว ของเล่นเมื่อไร

หลวงตาถามอะไรเจ้าคะ

ถามสนพรรณี มาอยู่อะไร เข้าใจไหม

ได้ข่าวว่าท่านคึกคักขึ้นมาอย่างผิดปกติของคนธรรมดา

โอ๊ย คึกคักเต็มเหนี่ยวเลย พลังของธรรมออก เหมือนหนึ่งว่าไม่มีวัยเลย ฟุ้ง ๆ ธรรมะนี้ออกฟุ้ง ๆ ฟุ้งว่าตัวแดง ตัวแดงหมดเลย ถ้าหากว่าคนเรายังไม่เคยรู้เรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้ว ก็ว่าท่านโกรธแค้นอย่างสุดขีดว่าฉันเถอะนะ ท่านโกรธท่านแค้นอย่างสุดขีด ว่าคนตายได้หมดโลกเลย ความโกรธที่แสดงหมดทั้งตัวนี้ ตัวนี้แดงเป็นพริกเผาเลยนะ แดงโร่ พลังทุกอย่างเป็นอะไรที่ดันออกมาฟุ้ง ๆ ๆ คำพูดจนจะฟุ้งไม่ทัน เห็นไหมล่ะ นี่แหละธรรมที่ออกจากใจ เพราะบรรจุอยู่ในนั้นเต็มเหนี่ยวแล้ว พอเปิดมากน้อยจะฟุ้ง ๆ ออกมา เปิดหมดฟุ้งเลย นั่นเรียกว่าธรรม

ถ้าไม่มีผู้รู้ไปแห่คงจะไม่ออกนะครับ

ตายทิ้งเปล่า ๆ เพราะธรรมประเภทนี้ไม่ได้เหมือนโลกนะ ธรรมนี้มีเหมือนไม่มี รู้เหมือนไม่รู้ มีก็เหมือนไม่มี รู้ก็เหมือนไม่รู้ ไปสถานที่ควรหุหนวกตาบอดก็หนวกไป บอดไปเฉย ไม่หิวไม่โหย ไปสถานที่ควรจะออกหนักเบาเล็กน้อย ก็ออกตามความพอดีของธรรม ๆ ซึ่งอยู่ในใจ ถ้าถึงกาลเวลาที่ควรจะออกเต็มเหนี่ยวแล้วเอาไว้ไม่ยู่ว่ ฉันเถอะนะ ผางทันทีเลยออกฟุ้ง ๆ เลย มันเป็นอย่างนั้นแหละ จึงว่าธรรมไม่เหมือนโลก โลกมีมากน้อยนี้อยากพูดอยากคุยอยากโอ้อ้ออยากอวดนะ ธรรมนี้เหมือนไม่รู้

พอพูดอย่างนี้แล้วมันก็มีนิทานมาในชาติกเหมือนกัน ที่มีม้าอาชาไนย ยาย เลี้ยงม้านั้นแกเลี้ยงม้าไว้ตั้งมากมายนะ แล้วมีม้าอาชาไนยตัวหนึ่งแฝงอยู่ในนั้น ยายคน นั้นหารู้ไม่ว่านี่เป็นม้าอาชาไนย ม้าอาชาไนยนี้ เวลาสัตว์ทั้งหลายไม่รู้จักเขาว่าเป็นม้า อาชาไนย เขาอยู่กับสัตว์ทั้งหลายเหมือนเป็นพ่อของสัตว์นะ พวกม้าทั้งหลายรักมาก รุม ตาม ๆ พระสารีบุตรพระโมคคัลลาน์ ตอนนั้นเป็นพ่อค้าใหญ่ ม้าอาชาไนยคือพระพุทธ เจ้าของเราตอนนั้นนะ พระสารีบุตรพระโมคคัลลาน์นั้นคือพ่อค้าสองคน แล้วยายนั้นก็ บอกเหมือนกันนะเราก็ลืมเสีย ที่นี้พ่อไปสองคนนี่เห็นแล้ว ตาจับ โห นี่เป็นม้าอาชาไนย นะ มาอยู่ด้วยกันได้ยังไง ว่างั้นนะ แล้วก็ม้าทั้งหลายเหล่านั้น มันก็เหมือนลูกของม้า อาชาไนยตัวนี้ มันอยู่กันได้ยังไง กลับเป็นเหมือนว่า ม้าอาชาไนยเป็นเหมือนพ่อของม้า ทั้งหมด คือไม่เป็นพิษเป็นภัยไม่น่ากลัวอะไรเลย ที่นี้ก็เลยถามยายนั้น คุณยาย ม้าตัวนี้ มันอยู่ยังไง ๆ กับพวกม้าทั้งหลาย นี่แหละเขาก็อยู่อย่างนี้แหละว่างั้น พอม้าตัวนี้ไป ไหน พวกม้าทั้งหลายรุมตามอย่างนี้แหละ

พอดูชัดเจนแล้ว ที่นี้จะทดลองม้าตัวนี้ ก็ไปซื้อรำเรียกว่ารำที่ดีที่สุดเลยมา เอา รำอย่างดีไปยื่นให้ม้า เอารำที่ดีที่สุด ทั้ง ๆ ที่ม้าตัวนี้ก็กินแบบม้าทั้งหลาย รำอะไร ๆ อาหารอะไรก็กินได้หมดว่างั้นเถอะนะ ที่นี้พระสารีบุตรพระโมคคัลลาน์ที่เป็นพ่อค้าใหญ่ เอารำอย่างดีไปให้ เขาเฉยเลย ม้าอาชาไนยเฉย เอ้า ทำไมจึงไม่กินรำของข้าล่ะเพราะ อะไร บอกรำนี้เป็นรำที่ดีที่สุดยอดแล้ว เอาให้กินทำไมจึงไม่กิน ทางม้าอาชาไนยก็ตอบ ขึ้นมาว่า เราอยู่ในสถานที่ใดที่เขาไม่รู้จักรเรา เราอยู่ได้หมดกินได้หมดคบค้าสมาคมได้ หมดว่างั้น แต่นี้อาศัยท่านทั้งสองรู้เราแล้วว่าเป็นม้าชนิดใด เพราะฉะนั้นเราจึงไม่กินรำ ของท่าน คือไม่สมยศเรา ความหมายว่างั้น นี้ผู้รู้ว่าเป็นม้าอาชาไนยแล้วเอารำให้กิน แล้วไม่ยอมกิน พระสารีบุตรพระโมคคัลลาน์หายไปเลย นี่แหละเห็นไหม เวลาแสดง ฤทธิ์เห็นไหม เอารำให้กินไม่กินเลย เพราะพระสารีบุตรโมคคัลลาน์รู้แล้วว่าเป็นม้า อาชาไนย ม้าพิเศษม้าเลิศ นั้นเป็นอย่างนั้นแหละ แล้วก็มาสรุปลงว่า พระสารีบุตร พระ โมคคัลลาน์ก็เป็นอัครสาวกข้างซ้ายข้างขวา ม้าอาชาไนยก็คือพระพุทธเจ้า แต่ยายนั้น เราลืมเสีย

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ [หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร](#) ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd